

Arrest

nr. 106 837 van 16 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 september 2012 en hebben zich vluchteling verklaard op 5 september 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 11 september 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 19 maart 2013.

1.3. Op 29 maart 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Aangaande dhr. X

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Kabul. U bent van Tadzjiekse origine. Toen u ongeveer twee jaar oud was, ging u samen met uw ouders naar Iran, waar jullie zich vestigden in de stad Mardabad, in Iran. Daar hebt u uw huidige echtgenote, S.(...) N.(...) (CG/12/19135, OV nr. X), ontmoet. Jullie waren er buren. Uiteindelijk raakten jullie bevriend en wilden jullie huwen. Uw ouders vroegen de hand van S.(...), maar haar familie weigerde dit omdat S.(...) al aan N.(...), de zoon van de broer van haar vader, was beloofd. N.(...) en zijn familie zijn aanhangers van Fahim en machtig in Afghanistan. Bovendien was N.(...) verslaafd aan de drugs.

Op 17 of 18 juni 2000 (of 27 of 28/3/1379 volgens de Afghaanse kalender) trad S.(...) tegen haar wil in het huwelijk met N.(...). Enkele dagen na het huwelijk ondernam zij een poging tot zelfmoord. Nadat zij uit het ziekenhuis werd ontslagen, besloten jullie te vluchten. Jullie zijn samen naar Abasabad gegaan. Enkele dagen later kwam uw familie daar aan. Hierna heeft een mullah het huwelijk tussen u en S.(...) afgesloten.

In 2004 (1383) ontving uw oom, die nog in Kabul woont, een brief van de politie waaruit bleek dat N.(...) een klacht tegen u had ingediend wegens de ontvoering van zijn echtgenote. In 2012 (1391) ontvingen jullie het bevel om Iran te verlaten. Omdat u N.(...) vreesde, alsook represailles van de familie van uw oom, weigerde u terug te keren naar Afghanistan.

Uit vrees voor een gedwongen terugkeer naar Afghanistan, bent u Iran ontvlucht en naar België gekomen, waar u op 4 september 2012 bent aangekomen. De volgende dag heeft u bij de bevoegde Belgische asielinstanties een asielaanvraag ingediend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: het bevel tot het verlaten van het Iraans grondgebied, een brief van de criminele politie in Kabul, de geboorteakte van uw dochter en een voorschrift.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uwen hoofde zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk heeft gemaakt. Vage en bedenkelijke verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u slechts zeer oppervlakkig toelichting kan geven over N.(...), nochtans de persoon die aan de basis ligt van uw problemen. U kende zijn naam, de naam van zijn vader en de namen van zijn drie broers. U wist dat hij van Panshir afkomstig is en dat hij een aanhanger was van Fahim. Verder komt u echter niet. Op specifieke vragen over de functie van N.(...), reageerde u uiterst vaag. Zo stelde u gewoonweg dat hij met 'Ahmad Shah Massoud' werkte, dat ze nu bij 'Fahim' waren en dat zij 'vochten' (CGVS, p. 6-7). Even later tijdens het gehoor stelde u niet te weten wat zijn activiteiten waren (CGVS, p. 8). Verder stelde u dat N.(...) en zijn broers aan de zijde van Fahim hebben gevochten en te denken dat 'een of twee van hen' commandant waren, maar u wist niet of N.(...) of zijn broers thans een officiële functie bekleden (CGVS, p. 7). Verder bevestigde u dat Fahim op dit moment vice-president is, maar bleek u niet te weten of N.(...) en zijn broers actueel nog met Fahim werken (CGVS, p. 7). U stelde vervolgens dat N.(...) onder leiding van een commandant stond ten tijde van de gevechten, maar u had geen idee van de naam van deze commandant (CGVS, p. 7). U kon evenmin enige uitleg geven over de activiteiten van N.(...) nadat Fahim zijn deelname aan de gevechten staakte (CGVS, p. 8). U kon evenmin preciseren naar waar in Kabul N.(...) ging, bij bezoeken aan deze stad (CGVS, p. 11). In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u meer uitleg kan geven over de persoon die aan de basis van uw vrees voor terugkeer ligt. Uit uw zeer beperkte en toch wel zeer oppervlakkige informatie over de activiteiten van N.(...) kan overigens niet afgeleid worden dat deze man waarachtig een krijgsheer was of dat hij betrokken was bij een gewapende of politieke groepering. Aan uw verklaringen kan bezwaarlijk geloof gehecht worden. Uit de luttele antwoorden en beperkte beschrijving die u gaf betreffende de persoon die u vreesde, kan zelfs niet gedistilleerd worden dat deze persoon bestaat, laat staan dat hij met uw vrouw gehuwd was. Uw verklaringen kunnen niet overtuigen.

Daarenboven bevestigen uiteenlopende verklaringen de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Zo beweerde u tijdens het gehoor op het CGVS dat N.(...) een klacht tegen u zou hebben ingediend, waarin u ervan werd beschuldigd zijn echtgenote te hebben ontvoerd. U liet dit gegeven in het geheel onvermeld tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgelegd ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS (zie Vragenlijst, 11 september 2012, p. 3). Dit haat in uw eerdere verklaringen laat toe te twijfelen aan de oprechtheid van deze verklaring. In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u van in het begin, bij het invullen van de vragenlijst ter ondersteuning van uw asielaanvraag, duidelijk alle feiten aanhaalt. Het feit dat u hier niet naar werd gevraagd (CGVS, p. 12, 14) is geen voldoende verschoningsgrond gezien het belang van een dergelijk gegeven. U bleek

overigens zo goed als geen toelichting te kunnen geven bij de klacht die N.(...) zou hebben ingediend. U verwees hieromtrent enkel naar het document dat een hoofding van de criminele politie bevat en de hierop vermelde datum, maar u bleek niet te weten waar in Kabul hij een klacht heeft ingediend, noch wanneer deze klacht werd ingediend. U kon voorts op het feit na dat u werd beschuldigd van ontvoering geen verdere details geven (CGVS, p. 14). Dit is zeer bevreemdend indien u werkelijk voor 'deze misdaad' gezocht zou worden. Andermaal getuigen uw verklaringen niet van een grote geloofwaardigheid.

Bovendien zetten enkele bedenkelijke verklaringen de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling. Zo is verbazend dat u pas enkele maanden voor het huwelijk tussen S.(...) en N.(...) wist dat S.(...) diende te huwen met N.(...) en dat u dit pas vernam op het moment dat uw ouders haar hand vroegen (CGVS, p. 9). In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u dit wist, indien u werkelijk met haar wilde huwen. Dit geldt des te meer aangezien jullie burens waren en aangezien – aldus de verklaringen van uw echtgenote – u bevriend was met haar broer, dit huwelijk al lange tijd vast stond en uw echtgenote wist dat uw ouders haar ouders zouden contacteren (CGVS S.(...) N.(...), p. 11 en 12). Gezien bovenstaande observaties kan het niet overtuigen dat u niet eerder van deze verbintenis op de hoogte zou zijn geweest.

Het is daarenboven opmerkelijk dat u uiterst aan de oppervlakte bleef toen er werd gevraagd naar de ceremonie naar aanleiding van het huwelijk tussen S.(...) en N.(...). U wist dat N.(...) er was, de vader van S.(...) en de vader van N.(...), maar u kon verder geen toelichting geven toen er werd gevraagd naar andere genodigden (CGVS, p. 10). In alle redelijkheid kan ook over dit aspect wat meer informatie worden verwacht, aangezien u toch in dezelfde buurt woonde en dit evenement u niet moet zijn ontgaan, aangezien u zelf een huwelijksaanzoek had gedaan.

Tot slot bent u niet bij machte ook maar enig begin van bewijst neer te leggen ter staving van uw huwelijk (CGVS, p. 3).

In het licht van voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijk vervolgingsmotief.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: het bevel tot het verlaten van het Iraans grondgebied, een brief van de criminele politie in Kabul, een kaart omtrent de geboorte van uw dochter en een voorschrift. Aan uw identiteit, uw verblijf in Iran en een bevel om het land te verlaten wordt op zich niet getwijfeld. Hetzelfde geldt voor de geboorteakte van uw dochter. Wat betreft de brief van de criminele politie in Kabul dient er slechts opgemerkt te worden, en zoals reeds werd aangehaald, dat dit een nieuw gegeven is dat werd aangehaald in het kader van uw gehoor op het CGVS. Aangezien er geen geloof gehecht wordt aan het feit dat een huwelijk met uw vrouw niet werd toegestaan ten voordele van N.(...), is het eveneens niet geloofwaardig dat u gezocht zou worden door de politie. Dit soort van 'authentieke' documenten hebben enkel bewijswaarde in het kader van een coherent en een geloofwaardig asielrelaas. Het voorschrift dat u neerlegde is op de handtekening na onleesbaar en doet weinig ter zake.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U en uw vrouw zijn afkomstig uit Kabul en u gaf aan nog familie te hebben in Kabul stad en ook de ouders van uw vrouw wonen intussen in Kabul stad (CGVS, p. 5-6; CGVS S.(...) N.(...), p. 12). Het CGVS concludeert dan ook dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul. Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenote door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Aangaande mevr. NAZARI Shekeba:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Kabul en van Tadzjiekse origine. Sinds uw vijfde woonde u in Karaj, in Iran. Uw vader was heel streng, fanatiek en conservatief. U mocht uw huis amper verlaten. Niettemin ontmoette u uw huidige echtgenoot, P.(...) N.(...) (CG/12/19136, OV nr. 7.568.201) toen u soms naar de winkel ging. Uit deze contacten ontwikkelde zich een vriendschap en uiteindelijk hebben de ouders van uw echtgenoot uw ouders om uw hand gevraagd. Omdat uw vader reeds aan zijn broer had beloofd dat u met diens zoon N.(...) zou huwen, werd dit huwelijksvoorstel echter afgewezen. Uiteindelijk bent u op 17 juni 2000 (of 27/3/1379 volgens de Afghaanse kalender) in het huwelijk getreden met N.(...). Na enkele dagen probeerde u zelfmoord te plegen. U werd opgenomen in een ziekenhuis. Bij thuiskomst contacteerde u P.(...). Jullie besloten samen weg te vluchten. Jullie gingen naar Abasabad, waar jullie vervolgens in het huwelijk zijn getreden. In Abasabad werd jullie dochter geboren. Toen jullie in 2012 een bevel kregen om het Iraanse grondgebied te verlaten, besloten jullie naar België te komen. Jullie wilden immers niet terug naar Afghanistan, uit vrees voor N.(...) of uw familie.

Op 5 september 2012 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een taskara en het bevel om het Iraanse grondgebied te verlaten neer.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ernstige vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uwen hoofde zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

U steunt uw asielaanvraag, zo blijkt duidelijk uit uw verklaringen, op dezelfde motieven als die van uw echtgenoot, P.(...) N.(...) (CG/12/19136, OV nr. 7.568.201). In hoofde van deze laatste werd door het CGVS een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Aangezien u zich

op dezelfde vluchtmotieven baseert als uw echtgenoot, kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

In hoofde van uw echtgenoot besliste het CGVS als volgt:

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uwen hoofde zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk heeft gemaakt. Vage en bedenkelijke verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u slechts zeer oppervlakkig toelichting kan geven over N.(...), nochtans de persoon die aan de basis ligt van uw problemen. U kende zijn naam, de naam van zijn vader en de namen van zijn drie broers. U wist dat hij van Panshir afkomstig is en dat hij een aanhanger was van Fahim. Verder komt u echter niet. Op specifieke vragen over de functie van N.(...), reageerde u uiterst vaag. Zo stelde u gewoonweg dat hij met 'Ahmad Shah Massoud' werkte, dat ze nu bij 'Fahim' waren en dat zij 'vochten' (CGVS, p. 6-7). Even later tijdens het gehoor stelde u niet te weten wat zijn activiteiten waren (CGVS, p. 8). Verder stelde u dat N.(...) en zijn broers aan de zijde van Fahim hebben gevochten en te denken dat 'een of twee van hen' commandant waren, maar u wist niet of N.(...) of zijn broers thans een officiële functie bekleden (CGVS, p. 7). Verder bevestigde u dat Fahim op dit moment vice-president is, maar bleek u niet te weten of N.(...) en zijn broers actueel nog met Fahim werken (CGVS, p. 7). U stelde vervolgens dat N.(...) onder leiding van een commandant stond ten tijde van de gevechten, maar u had geen idee van de naam van deze commandant (CGVS, p. 7). U kon evenmin enige uitleg geven over de activiteiten van N.(...) nadat Fahim zijn deelname aan de gevechten staakte (CGVS, p. 8). U kon evenmin preciseren naar waar in Kabul N.(...) ging, bij bezoeken aan deze stad (CGVS, p. 11). In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u meer uitleg kan geven over de persoon die aan de basis van uw vrees voor terugkeer ligt. Uit uw zeer beperkte en toch wel zeer oppervlakkige informatie over de activiteiten van N.(...) kan overigens niet afgeleid worden dat deze man waarachtig een krijgsheer was of dat hij betrokken was bij een gewapende of politieke groepering. Aan uw verklaringen kan bezwaarlijk geloof gehecht worden. Uit de luttele antwoorden en beperkte beschrijving die u gaf betreffende de persoon die u vreesde, kan zelfs niet gedistilleerd worden dat deze persoon bestaat, laat staan dat hij met uw vrouw gehuwd was. Uw verklaringen kunnen niet overtuigen.

Daarenboven bevestigen uiteenlopende verklaringen de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Zo beweerde u tijdens het gehoor op het CGVS dat N.(...) een klacht tegen u zou hebben ingediend, waarin u ervan werd beschuldigd zijn echtgenote te hebben ontvoerd. U liet dit gegeven in het geheel onvermeld tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgelegd ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS (zie Vragenlijst, 11 september 2012, p. 3). Dit hiaat in uw eerdere verklaringen laat toe te twijfelen aan de oprechtheid van deze verklaring. In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u van in het begin, bij het invullen van de vragenlijst ter ondersteuning van uw asielaanvraag, duidelijk alle feiten aanhaalt. Het feit dat u hier niet naar werd gevraagd (CGVS, p. 12, 14) is geen voldoende verschoningsgrond gezien het belang van een dergelijk gegeven. U bleek overigens zo goed als geen toelichting te kunnen geven bij de klacht die N.(...) zou hebben ingediend. U verwees hieromtrent enkel naar het document dat een hoofding van de criminele politie bevat en de hierop vermeldde datum, maar u bleek niet te weten waar in Kabul hij een klacht heeft ingediend, noch wanneer deze klacht werd ingediend. U kon voorts op het feit na dat u werd beschuldigd van ontvoering geen verdere details geven (CGVS, p. 14). Dit is zeer bevreemdend indien u werkelijk voor 'deze misdaad' gezocht zou worden. Andermaal getuigen uw verklaringen niet van een grote geloofwaardigheid.

Bovendien zetten enkele bedenkelijke verklaringen de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling. Zo is verbazend dat u pas enkele maanden voor het huwelijk tussen S.(...) en N.(...) wist dat S.(...) diende te huwen met N.(...) en dat u dit pas vernam op het moment dat uw ouders haar hand vroegen (CGVS, p. 9). In alle redelijkheid kan worden verwachten dat u dit wist, indien u werkelijk met haar wilde huwen. Dit geldt des te meer aangezien jullie burens waren en aangezien – aldus de verklaringen van uw echtgenote – u bevriend was met haar broer, dit huwelijk al lange tijd vast stond en uw echtgenote wist dat uw ouders haar ouders zouden contacteren (CGVS S.(...) N.(...), p. 11 en 12). Gezien bovenstaande observaties kan het niet overtuigen dat u niet eerder van deze verbintenis op de hoogte zou zijn geweest.

Het is daarenboven opmerkelijk dat u uiterst aan de oppervlakte bleef toen er werd gevraagd naar de ceremonie naar aanleiding van het huwelijk tussen S.(...) en N.(...). U wist dat N.(...) er was, de vader van S.(...) en de vader van N.(...), maar u kon verder geen toelichting geven toen er werd gevraagd naar andere genodigden (CGVS, p. 10). In alle redelijkheid kan ook over dit aspect wat meer informatie worden verwacht, aangezien u toch in dezelfde buurt woonde en dit evenement u niet moet zijn ontgaan, aangezien u zelf een huwelijksaanzoek had gedaan.

Tot slot bent u niet bij machte ook maar enig begin van bewijst neer te leggen ter staving van uw huwelijk (CGVS, p. 3).

In het licht van voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijk vervolgingsmotief.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: het bevel tot het verlaten van het Iraans grondgebied, een brief van de criminele politie in Kabul, een kaart omtrent de geboorte van uw dochter en een voorschrift. Aan uw identiteit, uw verblijf in Iran en een bevel om het land te verlaten wordt op zich niet getwijfeld. Hetzelfde geldt voor de geboorteakte van uw dochter. Wat betreft de brief van de criminele politie in Kabul dient er slechts opgemerkt te worden, en zoals reeds werd aangehaald, dat dit een nieuw gegeven is dat werd aangehaald in het kader van uw gehoor op het CGVS. Aangezien er geen geloof gehecht wordt aan het feit dat een huwelijk met uw vrouw niet werd toegestaan ten voordele van N.(...), is het eveneens niet geloofwaardig dat u gezocht zou worden door de politie. Dit soort van 'authentieke' documenten hebben enkel bewijswaarde in het kader van een coherent en een geloofwaardig asielrelaas. Het voorschrift dat u neerlegde is op de handtekening na onleesbaar en doet weinig ter zake.

De door u voorgelegde taskara vermag niet voorgaande vaststellingen te wijzigen, aangezien dit document een bewijs van uw identiteit vormt, dewelke hier niet wordt betwist. Het Iraanse bevel om het land te verlaten wijzigt evenmin voorgaande vaststellingen en ook dit gegeven staat hier niet ter discussie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. U en uw echtgenoot zijn afkomstig uit Kabul en zowel u als uw echtgenoot gaven aan nog familie te hebben in Kabul stad (CGVS P.(...) N.(...), p. 5-6). Uw ouders zouden zelfs terug in Kabul stad wonen (CGVS, p. 12). Het CGVS concludeert dan ook dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Kabul, te meer er aan uw verklaringen problemen met uw familie te hebben gehad geen geloof wordt gehecht. Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat er ook in hoofde van uw echtgenoot door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, voeren verzoekers aan dat de ingeroepen motieven de bestreden beslissingen niet kunnen dragen en de beslissingen worden gekenmerkt door een kennelijke onredelijkheid. Vervolgens ondernemen zij een poging om een aantal weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegen verzoekers een aanhoudingsbevel met vertaling in het Nederlands.

2.2. Blijkens de bestreden beslissingen wordt verzoekers hun asielaanvraag geweigerd omdat (i) verzoeker slechts zeer oppervlakkig toelichting kan geven over N., nochtans de persoon die aan de basis ligt van zijn problemen, uit zijn zeer beperkte en toch wel zeer oppervlakkige informatie over de activiteiten van N. niet kan afgeleid worden dat deze man waarachtig een krijgsheer was of dat hij betrokken was bij een gewapende of politieke groepering en uit de luttele antwoorden en beperkte omschrijving die hij gaf betreffende de persoon die hij vreesde zelfs niet kan gedistilleerd worden dat deze persoon bestaat, laat staan dat hij met zijn vrouw gehuwd was, (ii) verzoeker de klacht die N. tegen hem zou hebben ingediend waarin hij ervan beschuldigd werd zijn echtgenote te hebben ontvoerd geheel onvermeld liet tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, hiaat welk toelaat te twifelen aan de oprechtheid van deze verklaring, en hij overigens zo goed als geen toelichting bleek te kunnen geven bij deze klacht, (iii) het niet kan overtuigen dat verzoeker pas enkele maanden voor het huwelijk tussen S. en N. wist dat S. diende te huwen met N. en dat hij dit pas vernam op het moment dat zijn ouders haar hand vroegen, (iv) verzoeker uiterst aan de oppervlakte bleef toen er werd gevraagd naar de ceremonie naar aanleiding van het huwelijk tussen S. en N., (v) verzoekers niet bij machte zijn ook maar enig begin van bewijs neer te leggen ter staving van hun huwelijk, (vi) de door hen neergelegde documenten niet vermogen de appreciatie van hun asielaanvraag in positieve zin om te buigen, zoals wordt toegelicht en (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul, van waar verzoekers blijkens hun verklaringen afkomstig zijn en waar zij nog familie wonen hebben, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven.

2.3.1. Verzoeker betwist dat hij weinig afweet van N. en hij citeert een passage uit het gehoorverslag, waaruit volgens verzoeker blijkt dat hij wel degelijk veel over N. wist te vertellen. Zo kon hij bijvoorbeeld verklaren dat N. (en zijn broers) vochten met Ahmad Shah Massoud en dat ze nu de mannen van Fahim

zijn, dat N. en/of zijn broers commandant zijn, dat Fahim vicepresident is, dat N. tijdens de jihad samen met Fahim aan het front vocht, dat N. drugsverslaafd was en dat N. drie-vier jaar ouder was dat hijzelf.

Dat verzoeker inderdaad deze kennis tentoonspreidt, hetgeen in de bestreden beslissingen overigens uitdrukkelijk wordt aangehaald, doet niets af aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen toelichting kan geven bij de functie van N. en hij in het bijzonder niet weet wat diens activiteiten waren, hij evenmin weet of N. of zijn broers thans een officiële functie bekleden, noch of N. en zijn broers actueel nog met Fahim werken en hij evenmin enige uitleg kan geven over de activiteiten van N. nadat Fahim zijn deelname aan de gevechten staakte. De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat in alle redelijkheid kan worden verwacht dat verzoeker meer uitleg kan geven over de persoon die aan de basis van zijn actuele vrees ligt bij een terugkeer naar Afghanistan waar in wezen de rest van zijn familie verblijft, temeer het om zijn actuele vrees in Afghanistan in te schatten van primordiaal belang is te weten welke specifieke, al dan niet officiële, functie N. thans heeft in of buiten Kabul. De Raad stipt hier bij aan dat het volkomen logisch lijkt indien verzoeker met zijn gezin verplicht wordt Iran te verlaten en dreigt gedeporteerd te worden naar Afghanistan hij en zijn echtgenote minstens hun actuele vrees proberen in te schatten temeer de klacht van N. dateert van 2004 en zij inmiddels 12 jaar zijn gehuwd en een kind hebben. De vaststelling dat verzoekers in wezen geen van beide de precieze positie van N. hebben nagegaan om zo hun actuele vrees in te schatten terwijl de hele familie van verzoeker in Kabul woont en verzoekster contact heeft met haar moeder die eveneens in Kabul woont, ondermijnt in ernstige mate de algehele geloofwaardigheid.

2.3.2. Daarnaast wordt in de bestreden beslissingen correct aangehaald dat verzoeker de klacht die N. tegen hem zou hebben ingediend waarin hij ervan beschuldigd werd zijn echtgenote te hebben ontvoerd geheel onvermeld liet tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar verzoeker deze omissie bij de Dienst Vreemdelingenzaken tracht te vergoelijken, stellende dat hij het aanhoudingsbevel waarin sprake is van de klacht die N. tegen hem heeft neergelegd pas in België ontvangen heeft eind december 2012, dus na zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, en dat dit de reden is waarom hij de klacht daar niet uitdrukkelijk ter sprake bracht, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. De Raad benadrukt dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. In casu kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoekers de klacht van N. wel degelijk zouden vermeld hebben bij de Dienst vreemdelingenzaken vermits deze N. nu net de persoon is die verzoekers zou bedreigen, een bedreiging die zou moeten blijken uit de neergelegde klacht. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijs van verzoekers worden verwacht dat hij/zij een dermate essentieel element in zijn/haar asielrelaas als de klacht die tegen hem zou zijn ingediend bij de aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Dat verzoeker het document in kwestie op dat ogenblik nog niet in zijn bezit had, belet niet dat hij hiervan wel melding kon maken. Ook de uitleg tijdens het gehoor dat hij de klacht niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hier niet naar werd gevraagd (gehoor CGVS, p. 12 en p. 14) is, mede gelet op voorgaande overwegingen, geen afdoende verschoningsgrond voor het niet vermelden van een dergelijk belangrijk gegeven. Daar verzoeker aldus geen aanvaardbare verklaring geeft voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dermate belangrijk element in zijn asielrelaas, besluit de Raad dat deze omissie verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas. Dit besluit wordt andermaal bevestigd door de vaststelling dat verzoeker zo goed als geen toelichting blijkt te kunnen geven bij deze klacht, vaststelling welke in voorliggend verzoekschrift overigens niet wordt betwist, laat staan ontkracht.

2.3.3. De Raad stelt vast dat in onderhavig verzoekschrift geen verweer wordt gevoerd tegen de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen dat (i) het niet kan overtuigen dat verzoeker pas enkele maanden voor het huwelijk tussen S. en N. wist dat S. diende te huwen met N. en dat hij dit pas vernam op het moment dat zijn ouders haar hand vroegen, (ii) verzoeker uiterst aan de oppervlakte bleef toen er werd gevraagd naar de ceremonie naar aanleiding van het huwelijk tussen S. en N. en (iii) verzoekers niet bij machte zijn ook maar enig begin van bewijs neer te leggen ter staving van hun huwelijk. Dienvolgens wordt ook dit onderdeel van de motivering door de Raad beaamd.

2.3.4. In het verzoekschrift wordt evenmin ingegaan op de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door verzoekers in de loop van de administratieve procedure neergelegde

documenten. Daar deze motieven niet worden betwist, laat staan ontkracht, neemt de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door verzoekers neergelegde stukken niet in aanmerking als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5. De uitgebreide motivering van de bestreden beslissingen op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat verzoekers niet als vluchtelingen kunnen worden erkend blijft onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.4.1. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissingen, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers evenmin aan dat zij het slachtoffer dreigen te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in hun hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict"* van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse"* van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul, van waar verzoekers blijkens hun verklaringen afkomstig zijn en waar zij nog familie wonen hebben, actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten deze beoordeling van de veiligheidssituatie en betogen dat in de bestreden beslissingen weliswaar wordt gesteld dat de aanslagen in de stad Kabul hoofdzakelijk gericht zijn tegen 'high profile' doelwitten, doch dat niet kan ontkend worden dat dit geweld toch een uitermate ernstige bedreiging inhoudt voor de inwoners van Kabul. Zij zijn van oordeel dat deze bedreiging dient te worden beschouwd als een 'ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenland gewapend conflict' in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wat volgens hen inhoudt dat zij recht hebben op subsidiaire bescherming.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 11 juli 2012 dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het district Surobi blijven internationale (Franse) troepen actief. In de SRB wordt ook omschrijven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen

“high profile” doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele “force protection” incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op ‘high profile’ doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar Jalalabad en de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag en het patroon is dat de Taliban duidelijk in de eerste plaats hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar Westerlingen verblijven, viseert. Het geweld is dus voor het overgrote deel ‘targetted’ (SRB p. 7-9).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul “asymetrische aanvallen” voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd en dat er een ‘solide verbetering’ is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Met het louter betwisten van de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen brengen verzoekers geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoekers niet akkoord zijn met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.5. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS